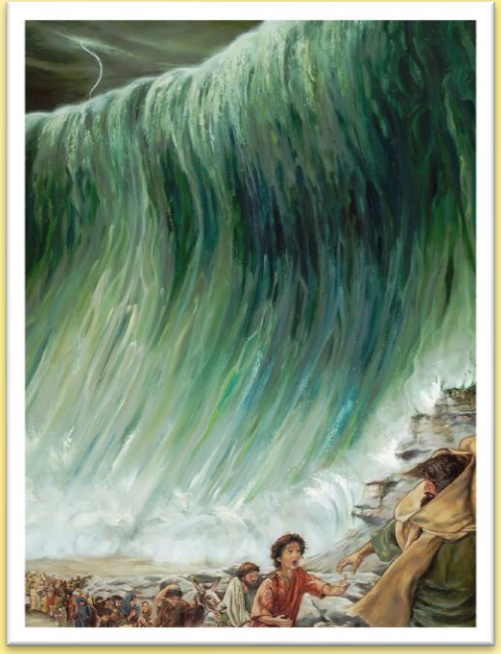
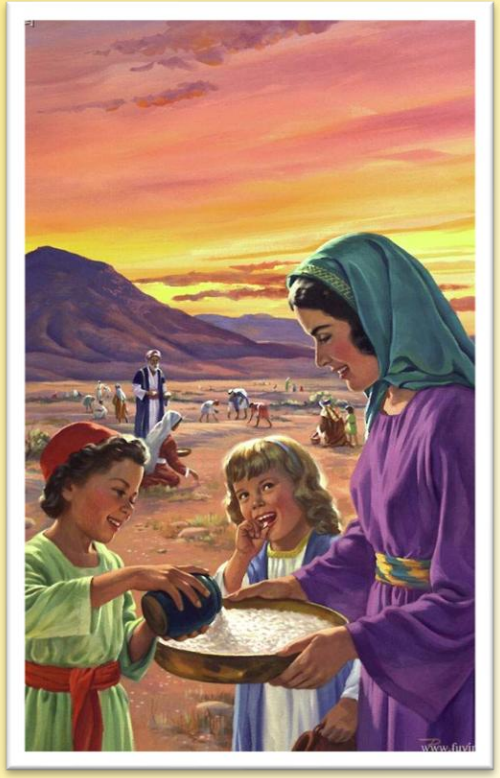
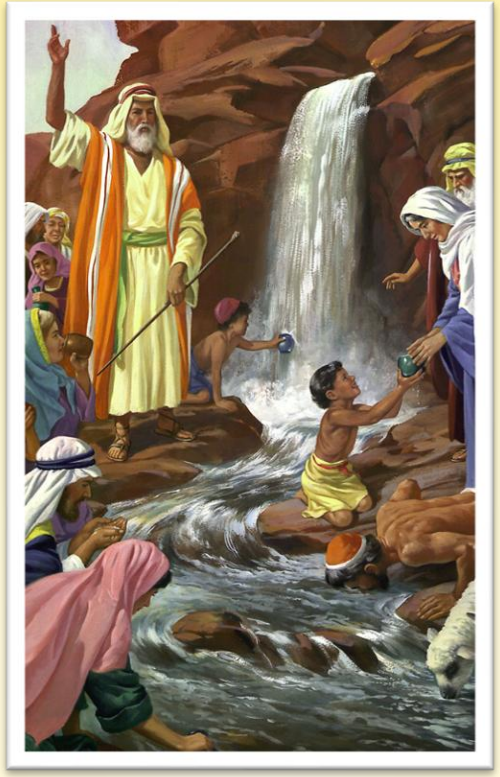
จงฟังข้อความนี้!

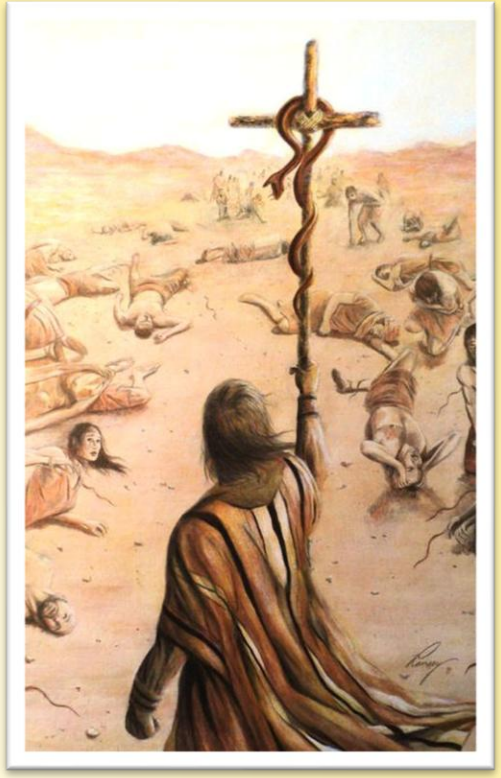

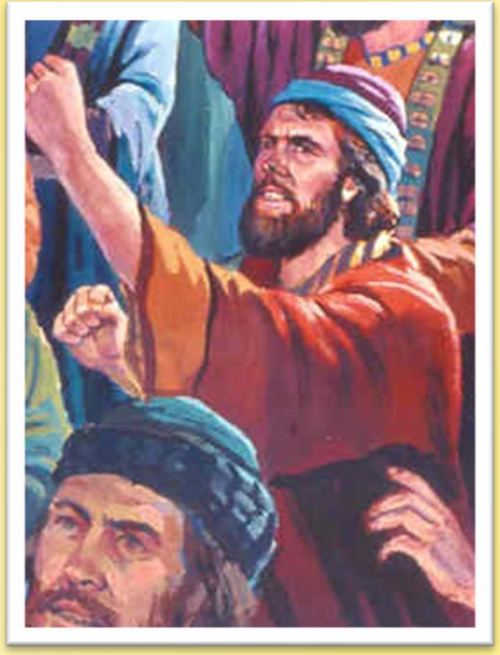
Lesson 7 for November 14, 2026

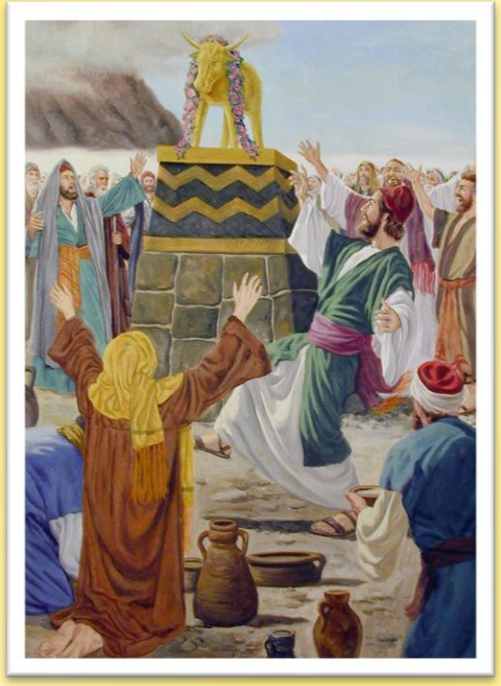

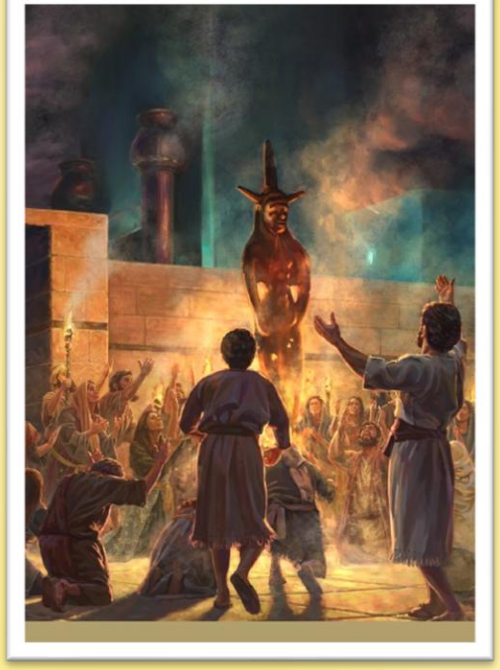

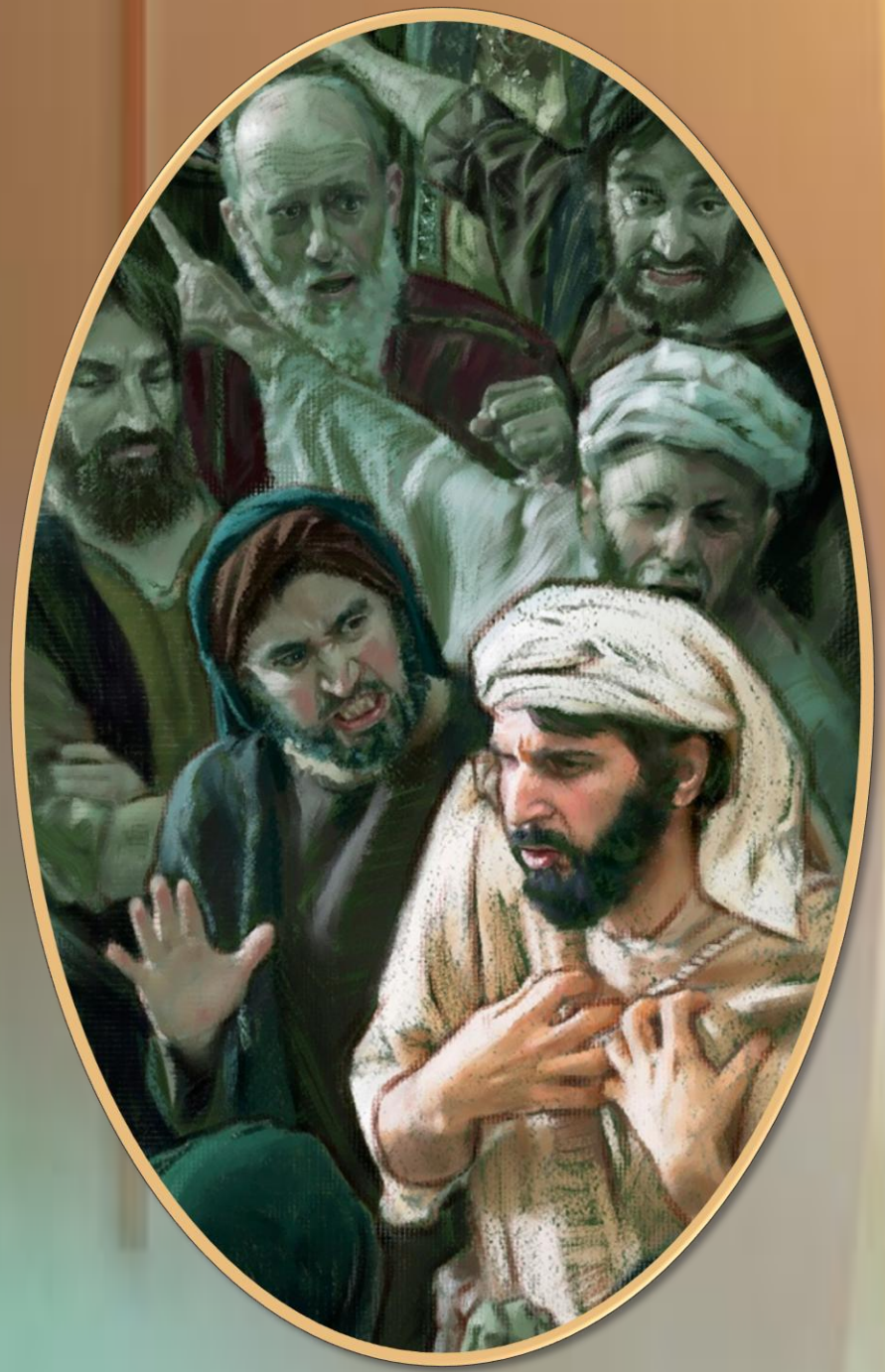

"เหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นกับพวกเขาเพื่อเป็นตัวอย่าง และได้เขียนไว้เพื่อเตือนสติเราผู้ซึ่งมาถึงวาระสุดท้ายของยุคนี้แล้ว" (1โครินธ์ 10:11)

บรรดาผู้เผยพระวจนะในพระคัมภีร์ยึดมั่นในมาตรฐานทางศีลธรรมขั้นสูงสุด พวกท่านชี้นำผู้คนให้มีความศรัทธาในองค์พระผู้เป็นเจ้ามากขึ้น ตักเตือนให้หลีกห่างจากบาป อีกทั้งยังมอบการปลอบประโลมและเสริมสร้างกำลังใจให้แก่ผู้คน

ผู้ที่รับฟังและยอมรับถ้อยคำของพวกท่านต่างได้รับประโยชน์อย่างมหาศาล

ตัวอย่างเช่น กรณีของอาสา (2 พงศาวดาร 15:1-8), เยโฮชาฟัท (2 พงศาวดาร 20:14-23) หรืออามาซิยาห์ (2 พงศาวดาร 25:7-10)

แต่น่าเสียดายที่นั่นไม่ใช่แนวโน้มโดยทั่วไปในหมู่ประชากรอิสราเอล เพราะบ่อยครั้งเหลือเกินที่ถ้อยคำของผู้เผยพระวจนะถูกปฏิเสธ ในปัจจุบัน พระเจ้ายังคงตรัสผ่านทางผู้เผยพระวจนะของพระองค์อยู่

แล้วตัวเราล่ะ มีท่าทีอย่างไรต่อถ้อยคำของพวกท่าน?

การปฏิเสธผู้ส่งสาร

การปฏิเสธข่าวสาร

- การดูหมิ่น
- ความดื้อรั้น
- ความหน้าซื่อใจคด

การนำไปประยุกต์ใช้

การปฏิเสธผู้ส่งสาร

คนอิสราเอลทั้งหมดบ่นว่าโมเสสและอาโรน ชุมนุมชนทั้งหมดกล่าวกับท่านทั้งสองว่า “ให้เราตายเสียที่อียิปต์ หรือตายในถิ่นทุรกันดารนี้ยังดีกว่า ทำไมพระยาห์เวห์ทรงนำเรามาในแผ่นดินนี้ให้ล้มตายด้วยคมดาบ? ลูกเมียของเราต้องถูกปล้นเอาไป เรากลับอียิปต์ไม่ดีกว่าหรือ?” เขาพูดต่อกันและกันว่า “ให้เราตั้งคนหนึ่งขึ้นเป็นหัวหน้า แล้วกลับไปอียิปต์” ส่วนโมเสสกับอาโรนซบหน้าลงต่อหน้าที่ประชุมของชุมนุมชนอิสราเอล [...] แต่ชุมนุมชนทั้งหมดนั้นพูดว่าให้เอาหินขว้างเขาทั้งสอง ขณะนั้นพระสิริของพระยาห์เวห์ปรากฏที่เต็นท์นัดพบต่อหน้าคนอิสราเอลทั้งหมด” กดว. 14: 2-10

ณ ประตูทางเข้าสู่ดินแดนแห่งพันธสัญญา มีการส่งผู้สอดแนมเข้าไปสำรวจดินแดนนั้น รายงานของพวกเขาระบุว่าดินแดนดังกล่าวดีเยี่ยมตามที่พระเจ้าได้ตรัสไว้จริง (กันดารวิถี **13:27)** แต่พวกเขากลับเสริมถ้อยคำที่บั่นทอนกำลังใจเข้าไปด้วย (กันดารวิถี **13:28, 31)** จากนั้นพระเจ้าได้ตรัสผ่านทางคาเลบเพื่อหนุนใจให้พวกเขาเข้ายึดครองดินแดนนั้น (กันดารวิถี **13:30)**

หลังจากใช้เวลาไตร่ตรองตลอดทั้งคืน ผู้คนเหล่านั้นก็ตัดสินใจปฏิเสธผู้ส่งสารของพระเจ้าที่คอยนำทางพวกเขามาโดยตลอด (กันดารวิถี **14:1-4)** และเมื่อโยชูวากับคาเลบกล่าวถ้อยคำหนุนใจพวกเขาอีกครั้ง พวกเขากลับตัดสินใจที่จะเอาหินขว้างคนทั้งสอง (กันดารวิถี **14:6-10)**

ต่อมา ผู้ส่งสารคนอื่นๆ อีกหลายคนก็ถูกปฏิเสธเช่นเดียวกัน (**2** พงศาวดาร **25:15-16;** อาโมส **7:10-13)**

เหตุใดพวกเขาจึงปฏิเสธผู้ส่งสารเหล่านั้น? เป็นเพราะข่าวสารที่ผู้นำมาแจ้งจากพระเจ้านั้นไม่ตรงกับความคาดหวังของพวกเขา อีกทั้งพวกเขายังไม่ต้องการละทิ้งวิถีชีวิตที่เต็มไปด้วยบาปของตนเองอีกด้วย

การปฏิเสธข่าวสาร

การดูหมิ่น

"เมื่อเยฮูดีอ่านไปได้สามหรือสี่แถบ กษัตริย์ทรงเอามีดอาลักษณ์ตัดออก และทรงโยนเข้าไปในไฟในเตาผิง จนหนังสือม้วนนั้นถูกไฟเผาไหม้หมด" (เยเรมีย์ 36:23)

ในสมัยของกษัตริย์เยโฮยาคิม ประชาชนได้กระทำบาปครั้งใหญ่ พระเจ้าจึงทรงบัญชาให้เยเรมีย์เขียนถ้อยคำพยากรณ์ลงในม้วนหนังสือ เพื่อเตือนกษัตริย์และเหล่าที่ปรึกษาของพระองค์ให้กลับใจจากการกระทำอันชั่วร้าย (เยเรมีย์ 36:1-3)

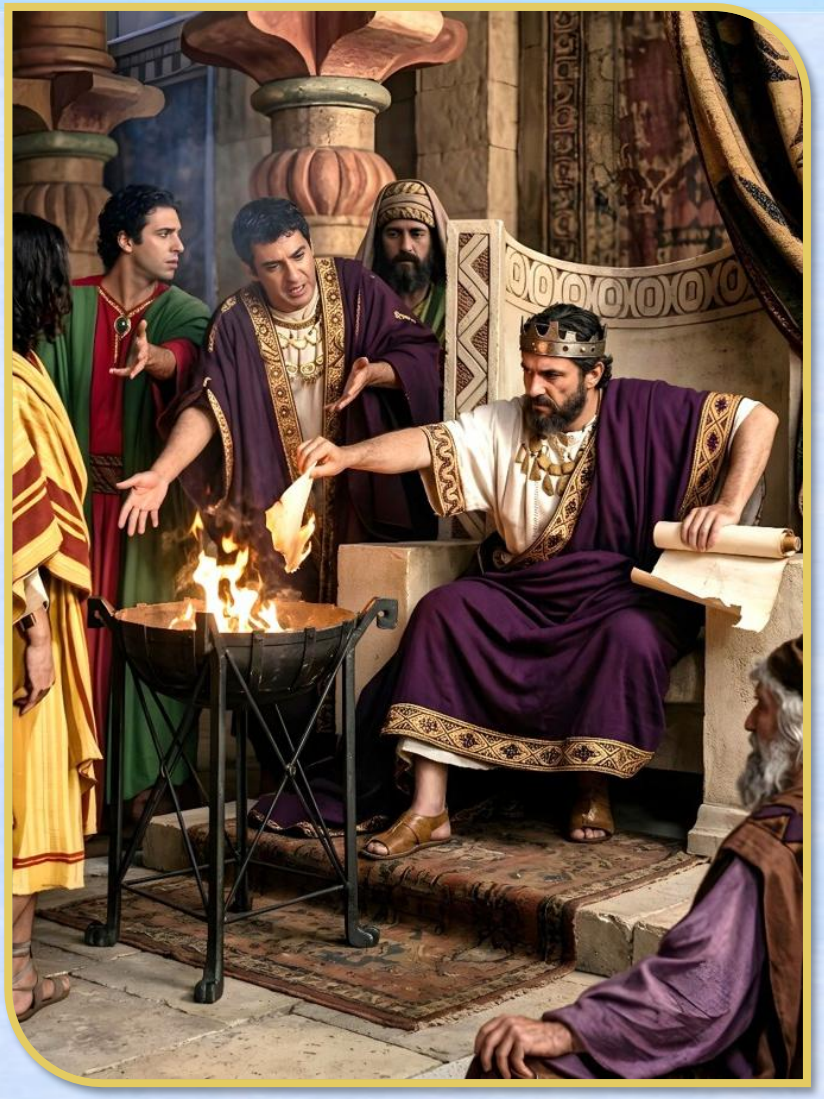
ทว่ากษัตริย์เยโฮยาคิมกลับดูหมิ่นถ้อยคำนั้นและทำลายทิ้งด้วยการโยนลงในกองไฟ แม้จะมีบางคนทูลขอร้องไม่ให้พระองค์ทำเช่นนั้นก็ตาม (เยเรมีย์ 36:21-25)

ด้วยเหตุนี้ จึงมีคำพยากรณ์ที่รุนแรงประกาศออกมาต่อกษัตริย์เยโฮยาคิม ส่วนถ้อยคำที่ถูกทำลายไปนั้นก็ได้มีการเขียนขึ้นใหม่โดยเพิ่มเติมเนื้อหาให้มากขึ้นกว่าเดิม (เยเรมีย์ 36:27-31)

เราอาจคิดว่าหากเราไม่ยอมอ่านพระคัมภีร์ เราก็สามารถทำอะไรก็ได้ตามใจปรารถนาและใช้ชีวิตอยู่อย่างสงบสุข แต่หากเราเพิกเฉยต่อคำเตือนของพระเจ้า เราย่อมต้องเผชิญกับผลที่ตามมาจากการกระทำบาปและความชั่วร้ายของเราเอง

ความดื้อรั้น

"ยิ่งกว่านั้นพระองค์ยังทรงกบฏต่อกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ผู้ทรงให้พระองค์สาบานโดยอ้างพระเจ้า พระองค์แข็งพระศอของพระองค์และทำพระทัยให้กระด้าง โดยไม่หันไปหาพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล" (2พงศาวดาร. 36:13)

เศเดคียาห์ กษัตริย์องค์สุดท้ายของยูดาห์ ได้สาบานว่าจะจงรักภักดีต่อบาบิโลน แต่กลับละเมิดพันธสัญญาที่ให้ไว้ พระองค์ทรงปฏิเสธคำเตือนจากพระเจ้าที่ส่งผ่านทางเยเรมีย์ซ้ำแล้วซ้ำเล่า (2 พงศาวดาร 36:12)

เมื่อกรุงเยรูซาเล็มถูกกองทัพบาบิโลนล้อมไว้ เศเดคียาห์ได้เรียกเยเรมีย์เข้ามาเพื่อขอฟังพระวจนะจากพระเจ้า (เยเรมีย์ 38:14)

พระวจนะนั้นชัดเจนมาก คือให้ยอมจำนนต่อบาบิโลนแล้วพระองค์จะรักษาชีวิตของตนเอง รวมถึงกรุงเยรูซาเล็มไว้ได้ (เยเรมีย์ 38:17-23) แต่เศเดคียาห์กลับปฏิเสธถ้อยคำนั้น ความดื้อรั้นของพระองค์นำไปสู่การล่มสลายครั้งสุดท้ายของกรุงเยรูซาเล็ม (2 พงศาวดาร 36:13)

ตลอดระยะเวลา 11 ปี พระเจ้าทรงสื่อสารข้อความแห่งความหวังมายังพระองค์ โดยหวังว่าพระองค์จะกลับใจและปรับเปลี่ยนพฤติกรรม บางครั้งเศเดคียาห์ก็มีท่าทีตอบรับในเชิงบวก แต่พระองค์กลับไม่ได้ทำการเปลี่ยนแปลงแก้ไขอย่างจริงจังและถาวร (เยเรมีย์ 34:8-11)

ความหน้าซื่อใจคด

"เพราะฉะนั้น ทุกสิ่งที่เขาทั้งหลายสั่งสอนพวกท่านนั้น จงถือและประพฤติตามยกเว้นการประพฤติของพวกเขาอย่าทำตามเลย เพราะพวกเขาไม่ได้ทำในสิ่งที่พวกเขาสอน" (มธ. 23:3)

เหตุใดพระเยซูจึงเรียกพวกฟาริสีว่าคนหน้าซื่อใจคด?

เพราะพวกเขาเทศนาสั่งสอนอย่างหนึ่งแต่กลับกระทำอีกอย่างหนึ่ง

(มัทธิว 23:3)

เพราะพวกเขาแบกภาระหนักวางไว้บนบ่าผู้อื่น แต่ตนเองกลับไม่ยอมแม้แต่จะร่วมแบกภาระเหล่านั้นด้วย

(มัทธิว 23:4)

เพราะทุกสิ่งที่พวกเขาทำเป็นเพียงการเสแสร้งเพื่อให้ผู้อื่นได้เห็นเท่านั้น

(มัทธิว 23:5)

เพราะพวกเขาชอบได้รับเกียรติ์ แต่กลับไม่ให้เกียรติ์ผู้อื่น

(มัทธิว 23:6-7, 11-12)

เพราะพวกเขาเชิดชูเหล่าผู้เผยพระวจนะ แต่กลับไม่ยอมเชื่อฟังถ้อยคำที่ผู้เผยพระวจนะเหล่านั้นกล่าว

(มัทธิว 23:29-31)

เพราะพวกเขาอ้างว่าปรนนิบัติพระเจ้า แต่กลับต้องการสังหารผู้ที่มากล่าวถ้อยคำของพระองค์แก่พวกเขา (มัทธิว 23:34)

ถ้อยคำของพระเยซูที่กล่าวถึงพวกฟาริสีผู้หน้าซื่อใจคดนั้น ถูกบันทึกไว้เพื่อให้เราหลีกเลี่ยงการดำเนินตามแบบอย่างของพวกเขา และละทิ้งทัศนคติหรือความคิดใดๆ ที่นำไปสู่การปฏิเสธข่าวสารที่พระเจ้าประทานแก่เรา

การนำไปประยุกต์ใช้

"เหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นกับพวกเขาเพื่อเป็นตัวอย่าง และได้เขียนไว้เพื่อเตือนสติเราผู้ซึ่งมาถึงวาระสุดท้ายของยุคนี้แล้ว" (1คร. 10:11)

"ผู้ใดที่ไม่อาจจดจำอดีตได้ ผู้นั้นย่อมถูกสาปให้ต้องทำผิดซ้ำรอยเดิม" (**George Santayana)**

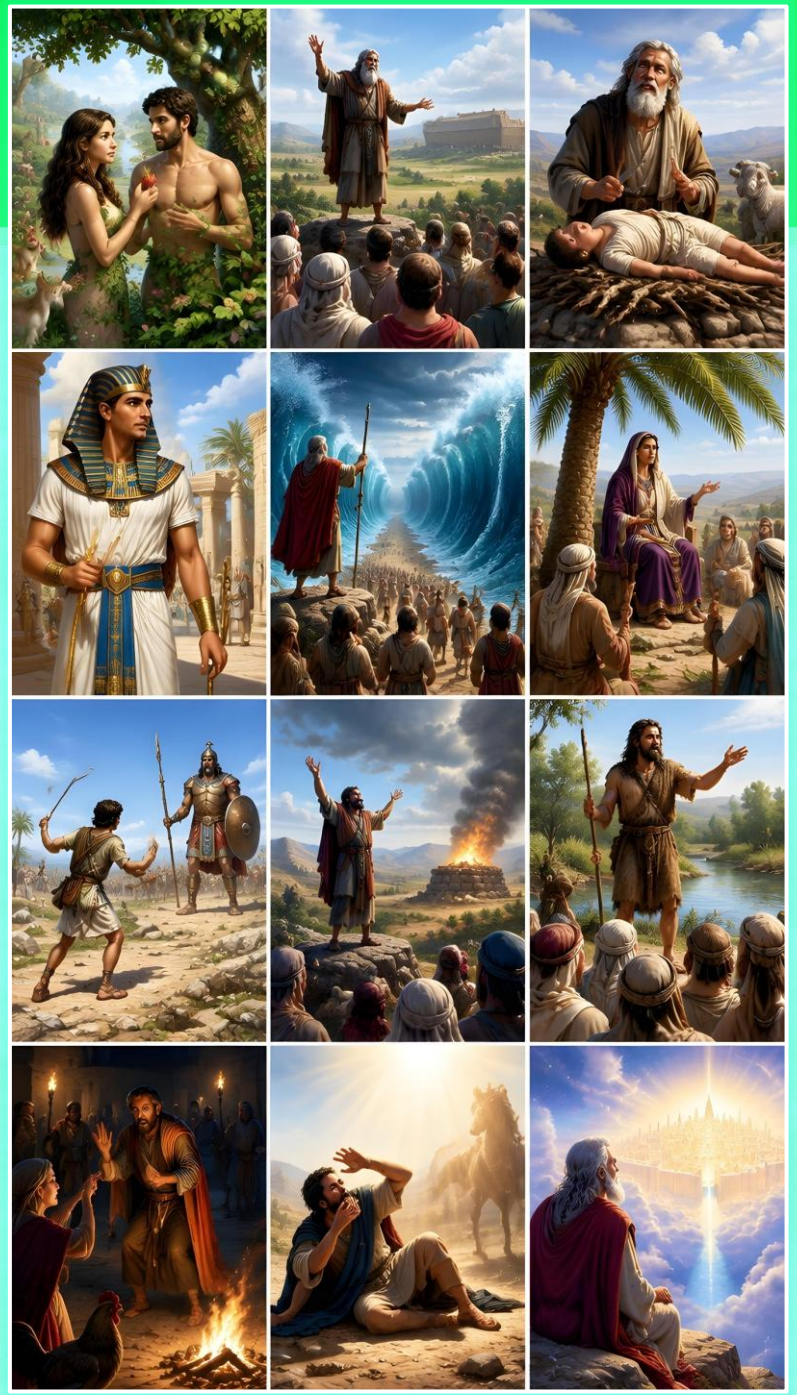
ประสบการณ์ของมนุษยชาติกับพระเจ้า ไม่ว่าจะเป็นเรื่องดีหรือเรื่องร้ายก็ตาม เป็นสิ่งที่ไม่ควรละเลยหรือมองข้ามไป

อดีตมักเป็นบทนำสู่อนาคต อดีตมักเป็นตัวกำหนดบริบทให้กับสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในปัจจุบันและสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

เราไม่จำเป็นต้องทำผิดซ้ำรอยคนรุ่นก่อน หากเราใส่ใจต่อคำเตือนในพระคัมภีร์และข่าวสารที่พระเจ้าทรงส่งมาให้เราผ่านทางเหล่าผู้เผยพระวจนะของพระองค์ (1 โครินธ์ 10:11)

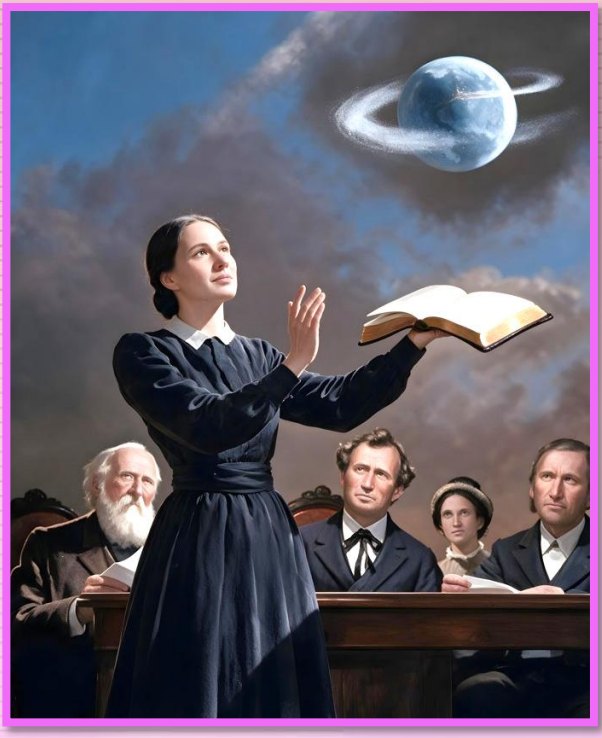
"จงเชื่อในพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน แล้วท่านจะมั่นคง จงเชื่อบรรดาผู้เผยพระวจนะของพระองค์ แล้วท่านจะเจริญรุ่งเรือง"
(2 พงศาวดาร 20:20)

“จิตวิญญาณแห่งการต่อต้านคำตักเตือน ซึ่งนำไปสู่การข่มเหงและการจำคุกเยเรมีย์นั้น ยังคงมีอยู่จนถึงทุกวันนี้ หลายคนปฏิเสธที่จะรับฟังคำเตือนซ้ำแล้วซ้ำเล่า โดยเลือกที่จะฟังครูสอนเท็จที่คอยยกยอความทะนงตนของพวกเขาและมองข้ามการกระทำชั่วของพวกเขาไป ในยามที่เกิดความทุกข์ยาก คนเหล่านี้จะไม่มีที่พึ่งที่มั่นคงและไม่ได้รับความช่วยเหลือจากสวรรค์ ผู้รับใช้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรควรเผชิญกับบททดสอบและความทุกข์ยากที่เกิดขึ้นจากการถูกตำหนิ การถูกละเลย และการถูกใส่ร้ายด้วยความกล้าหาญและความอดทน พวกเขาควรปฏิบัติภารกิจที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้ทำต่อไปอย่างซื่อสัตย์ โดยระลึกอยู่เสมอว่าเหล่าผู้เผยพระวจนะในอดีต รวมทั้งพระผู้ช่วยให้รอดของมนุษยชาติและเหล่าอัครทูตของพระองค์ ต่างก็เคยเผชิญกับการถูกดูหมิ่นและการข่มเหงเพราะเห็นแก่พระวจนะเช่นกัน”

EGW (Prophets and Kings, p. 438)

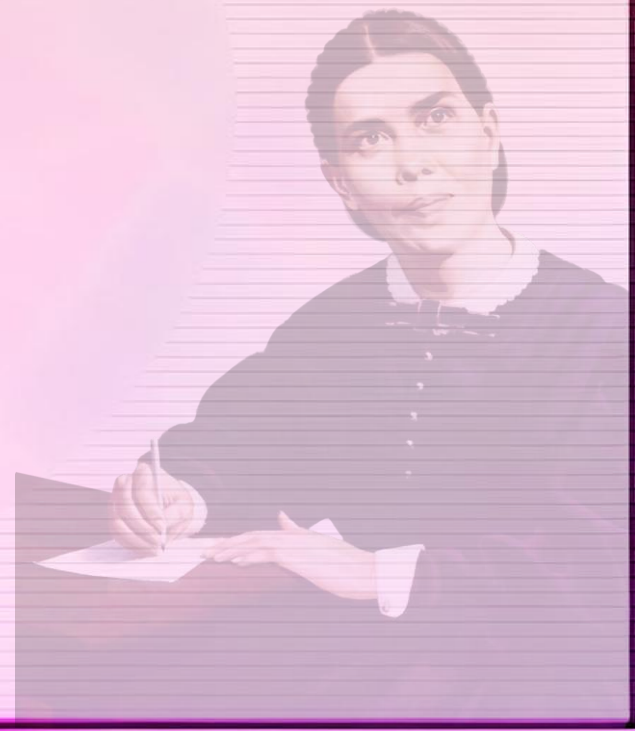
ภาคผนวก: นิมิตของเอลเลน จี ไวท์

นิมิตที่เอลเลน จี. ไวท์ (**Ellen G. White)** ได้รับในที่สาธารณะนั้นมาพร้อมกับปรากฏการณ์ที่ไม่ธรรมดา กล่าวคือ เธอไม่มีการหายใจ ดวงตาของเธอยังคงเปิดอยู่ และเธอเคลื่อนไหวร่างกายโดยไม่รับรู้เลยว่าเกิดอะไรขึ้นรอบตัวเธอ...

แม้จะมีบางคนกล่าวหาว่าเธอสะกดจิตตัวเอง (เมสเมอริซึม - **mesmerism)** แต่ตัวเธอเองกลับไม่สามารถควบคุมได้ว่านิมิตจะเกิดขึ้นเมื่อใด หรือจะสิ้นสุดลงเมื่อใด

ในยามที่เอลเลนเข้าสู่สภาวะนิมิต เจมส์ ไวท์ (**James White)** มักจะเชิญชวนให้ผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์เข้ามาตรวจสอบเธอ เพื่อขจัดข้อสงสัยเกี่ยวกับที่มาอันเหนือธรรมชาติของนิมิตนั้น ซึ่งอาจเกิดขึ้นในใจของฝ่ายตรงข้าม อีกทั้งยังเป็นการเสริมสร้างความเชื่อมั่นให้กับผู้ที่ศรัทธาในตัวเธออีกด้วย

บรรดาผู้ที่กล่าวหาว่าเธอใช้การสะกดจิตต่างตกตะลึงเมื่อพบว่าเธอไม่มีการหายใจจริง ๆ จนพากันตื่นตระหนกและรีบหนีไปจากสถานที่ที่เกิดนิมิตนั้น